

Structura, tema si particularitatile conflictului in comedia O scrisoare pierduta de Ion Luca Caragiale

Ion Luca Caragiale (1852-1912) a ramas, pana astazi, cel mai mare dramaturg din literatura romana; explicatia acestei perenitati unice trebuie cautata in universalitatea situatiilor prezentate, in tipicitatea personajelor si in calitatea comicului: "...comediile sale pun pe scena cateva tipuri din viata noastra sociala de astazi si le dezvolta cu semnele lor caracteristice, cu deprinderile lor, cu expresiile lor, cu tot aparatul infatisarii lor in situatiile anume alese de autor" (Titu Maiorescu).

O privire de ansamblu asupra operei caragialene releva prezenta a doua genuri literare, fiecare dintre acestea fiind reprezentat prin cateva specii literare bine delimitate:

1) Genul dramatic - insumand comediile ("O noapte furtunoasa" - 1879, "Conul Leunida fata cu reactiunea" - 1880, "O scrisoare pierduta" - 1884 si "D-ale carnavalului" - 1885) si drama "Napasta" (1890).

2) Genul epic insumand nuvelele ("O faclie de Paste", "in vreme de razboi", "Doua loturi", "La hanul lui Manjoala" s.a.) si schitele (volumul "Momente si schite" - 1901).

Privita in integralitatea ei, opera lui Caragiale apartine curentului literar realismul (cu insertia unor elemente naturaliste in unele nuvele psihologice).

Autorul ne ofera doua viziuni asupra realitatii: una comica si critica (vizibila in comedii si in schite) si una grava, uneori tragica (in drama "Napasta" si in unele nuvele).

Astfel, o fata a lui Ianus se intoarce spre cealalta, masca trista aluneca peste masca vesela, pentru ca scriitorul vede "enorm" si simte "monstruos".

Studiate atent, cele doua viziuni alcatuiesc o unitate: rasul din comedii ascunde o amaraciune nascuta din intelegerea unei lumi care putea fi mai buna: comicul lui Caragiale se converteste in tragic.

Alcatuita din patrii acte cu o actiune bine dozata in jurul conflictului, "O scrisoare pierduta" este o comedie de moravuri, a carei tema o constituie viata publica si de familie a inaltei societati romane, in penultima decada a secolului trecut.

Evolutia conflictului are, aparent, o linie simpla, crescand in intensitate pana in momentul incaierarii din actul al III-lea, pentru a se stinge in final, cand cantecul fanfarei va acoperi tumultul luptei politice si va proclama victoria santajului, ramolismului si a prostiei fudule. Aceasta ar fi prima particularitate a conflictului.

Actiunea fiind plasata "in capitala unui judet de munte, in zilele noastre", lipsa localizarii geografice le confera intamplarilor caracter universal; tot asa, si conflictul se universalizeaza, iar numele lui ar putea fi. "Lupta pentru dobandirea puterii" (valabila oriunde si oricand).

Referate

Referate, Comentarii, Eseuri, Caracterizari

<http://referatenoi.ro>

Aceasta ar putea fi a doua particularitate a conflictului.

In cursul derularii intamplarilor, pe masura ce cad "valurile" de pe "fata" personajelor, se mai releva o particularitate a conflictului si anume - discrepanta dintre aparenta si esenta.